

” Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme”

Herran rukous on Herran meille antama mallirukous, joka löytyy Matteuksen ja Luukkaan evankeliumeista. Vaikka Herra esitteli rukouksen sanoen:

Matteuksen 6:9a

” Rukoilkaa siis te näin:”

Ja Luukkaan evankeliumissa 11:2a

”Kun rukoilette, sanokaa:”

Ja vaikka Luukkaan evankeliumissa on selvää, että tämä rukous annettiin nimenomaan vastauksena opetuslasten kysymykseen siitä, kuinka rukoilla:

Luukkaan 11:1b

” Herra, opeta meitä rukoilemaan, niinkuin Johanneskin opetti opetuslapsiansa”

Monet yrittävät vähätellä tätä rukousta ja hylätä sen olennaisesti ”vain esimerkkinä”. Tämä ei todellakaan ole ainoa tapaus, jossa Herran sanoja alennetaan. Se on osa järjestelmällistä pyrkimystä heikentää Hänen sanojaan ja käskyjään, jotta niiden merkitys vähätellään ja ne muuttuvat pelkäksi mukavaksi ajatukseksi, jota meidän ei todellisuudessa tarvitse noudattaa uskollisesti. Mutta veljet ja sisaret, älkää tehkö tätä virhettä: se, mitä Herra sanoi, on ÄÄRIMMÄISEN tärkeää ja merkittävää, ja se on aina ansaitseva jakamatonta huomiotaamme! Kun kuningas puhuu, hänen alamaisansa kuuntelevat! Kuten Herra sanoo monissa yhteyksissä: ” Jolla on korvat, se kuulkoon” (Matteuksen 11:15 ja monissa muissa kohdissa). Kun Herra puhuu, meidän on

KUUNNELTAVA ja TEHTÄVÄ! Emme saa koskaan vähätellä Hänen sanojaan, vaan kohdella niitä suurimmalla kunnioituksella ja huomiosta, jota ne ansaitsevat! Joten kun Hän sanoo: ”Näin teidän tulee rukoilla” ja ”Kun rukoilette, sanokaa”, kuunnelkaamme tarkkaan ja ottakaamme se, mitä Hän pyysi meitä rukoilemaan, osaksi omaa rukoustamme! Se ei ole ”toistoa”, jos rukoilemme joka päivä rukousta, jonka Herra antoi meille rukoiltavaksi! Jos teemme niin, eli jokainen sana tulee sydämeistämme, se on paras rukous, jonka voimme rukoilla! Miksi? Koska Herra antoi sen meille vastaukseksi rukousohjeeksi ja käski meidän ”SANOMAAN SEN”! Jos Hän sanoi: ”SANOKAA tämä rukous”, enkä ”sano sitä”, koska olen vähättellyt sitä ja luulen tietäväni paremmin, on selvää, että olen väärässä! Kuka tietää paremmin? Herra, joka käski minun ”sanoa se”, vai minä, joka kieltäydyn ”sanomasta” sitä? Luotetaan Herraan siinä, mitä Hän sanoo meille, ja sanotaan se! Mutta meidän on sanottava se koko sydämeistämme, punniten jokaista sanaa, eikä vain kiirehtiä sitä läpi, kun mielemme on muualla! Tällaiset rukoukset ovat arvottomia. Herran rukous on paras rukous, jos punnitsemme sanamme ja tarkoitamme mitä sanomme! Ja tämä ja kaikki muut ”rukoukset” ovat arvottomia, kun emme tarkoita sitä, mitä sanomme, vaan vain puhumme – kun vain liikutteleimme huuliamme kuin kone, kun sydämemme ja mielemme ovat jossain muualla. Ainoat merkitykselliset rukoukset ovat ne, jotka tulevat sydämeistä! Ja Herran rukous, kun sanomme sen sydämeistä, tarkoittamalla sitä, mitä sanomme, on paras rukous!

Nyt haluaisin puhua tässä lyhyessä artikkelissa vain muutamasta sanasta rukouksessa, seuraavista:

Matteuksen 6:12

” ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;”

Ja Luukkaan 11:4

” ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme”

Tämä osa rukouksesta on korostettu myös Markuksen evankeliumissa toisessa yhteydessä:

Markuksen 11:25

” Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.”

Tässä osassa rukousta pyydämme Jumalalta anteeksiantoa. Mutta kuten voimme nähdä, tässä on kaksi osaa, ja Jumalan osa on toinen! Ensimmäinen osa on meidän. Ensin me annamme anteeksi niille, jotka ovat tehneet syntiä meitä vastaan, ja sitten menemme Jumalan luo pyytämään anteeksi omia syntejämme! Se ei ole päinvastoin! ” ja anna meille meidän syntimme anteeksi, **sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme**” Olemmeko antaneet anteeksi niille, jotka ovat tehneet syntiä meitä vastaan? Jos olemme, niin Jumalakin antaa meille anteeksi! Monet ihmiset ajattelevat, että anteeksianto kulkee vain yhteen suuntaan: Jumalan on annettava heille anteeksi, ja sillä, ovatko he antaneet anteeksi muille tai kantavatko he kaunaa heitä kohtaan, ei ole merkitystä! Heidän ajattelutapansa, joka on varsin yleinen, on seuraava: ”Jumala Isänä, tässä armon ajassa, jossa elämme, antaa meille aina anteeksi, mitä tahansa teemme, ilman ehtoja, kunhan vain pyydämme Häntä, vaikka itse kieltäisimme antamasta anteeksi muille.” Mutta tämä on väärin. Jumalan anteeksiantoon liittyy ehtoja! Hänen anteeksiantonsa ei ole ehdotonta. Itse asiassa se riippuu EHDOTTOMASTI siitä, olemmeko antaneet anteeksi niille, jotka ovat tehneet syntiä meitä vastaan. Annammeko anteeksi? Meille annetaan anteeksi. Emmekö anna anteeksi? Meille ei

anneta anteeksi! Se on niin yksinkertaista! Herra teki tämän hyvin selväksi, jättäen tilaa epäilyksille, kun Hän antoi meille rukouksensa lopussa:

Matteuksen 6:14-15

” Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; **mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne.**”

Meillä on valinta vähätellä Herramme sanoja – aivan kuten väärä kristinuskotekee tämän ja monien muiden asioiden kanssa – tai hyväksyä ne sellaisina kuin ne ovat!

Rakkaat veljet ja sisaret, totuus on, että meillä on niin paljon velkoja, ja lisäämme niitä joka päivä, sekä salaa että avoimesti! Sille ei ole loppua. Puhumme valtavasta velasta. Se, mitä lähimmäisemme ovat meille velkaa, mitä he ovat tehneet meille, on täysin mitätöntä verrattuna siihen, mitä me olemme velkaa Jumalalle! Haluammeko todella, että vanhurskas tuomari jättää valtavan velkamme anteeksiantamatta? Tietenkään emme! Annetaan siis sydämeistämme anteeksi velat, jotka muut ovat meille velkaa, tietäen, että velkamme Jumalalle on paljon, paljon suurempi! Ja jos he, sen jälkeen kun olemme antaneet heille anteeksi, tekevät taas syntiä, annetaan heille anteeksi yhä uudelleen! Aivan kuten Jumala antaa meille anteeksi yhä uudelleen!

Herra osoitti tämän hyvin kauniilla vertauksella. Vertaukset, kuten kuvat, tekevät sanomasta hyvin elävän, ja Herra valitsi tällaisen vertauksen osoittaakseen, että meidän on annettava anteeksi muille, jotta me itse voimme saada anteeksi. Lukekaamme:

Matteuksen 18:23-35

” Sentähden taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltaan tiliä. Ja kun hän rupesi tilintekoon, tuotiin hänen eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää. Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja

velan maksettavaksi. Silloin palvelija lankesi maahan ja rukoili häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle kaikki'. Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi. Mutta mentyään ulos se palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli hänelle velkaa sata denaria; ja hän tarttui häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: 'Maksa, minkä olet velkaa'. Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle'. Mutta hän ei tahtonut, vaan meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi velkansa. Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät, mitä tapahtui, tulivat he kovin murheellisiksi ja menivät ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä oli tapahtunut. Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niinkuin minäkin sinua armahdin?' Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijan käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa. **Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.**"

Me olemme kuin se palvelija, joka on kuninkaalle velkaa uskomattoman, laskemattoman summan! 10 000 talenttia olisi nykyään noin 4 miljardia dollaria! Onko maan päällä ketään, joka olisi niin syvästi velkaa? Ja kuitenkin tämä oli velka, jonka tämä palvelija, joka edustaa jokaista meistä, oli kuninkaalle. Ja mitä kuningas teki? Hän antoi hänelle kaiken anteeksi! Mahdotonta, ja kuitenkin kuningas, armossaan ja laupeudessaan, teki sen! Tämä on meidän Jumalamme! Tämä on Hänen sydämensä! Täynnä armoa kaikille, jotka sitä pyytävät! Tällä palvelijalla oli nyt palvelijakollega, joka oli hänelle velkaa 100 denaria. Kuinka paljon se oli? Se oli vain yhden päivän palkka. Todella vähän! Mutta sen sijaan, että hän olisi kohdellut kollegaansa myötätuntoisesti ja armollisesti – mikä olisi ollut vain pieni, mitätön osa siitä armosta, jota kuningas oli hänelle osoittanut – hän ei antanut hänelle anteeksi, vaan heitti hänet vankilaan tämän pienen velan takia! Niin suuri oli hänen tunteettomuutensa ja kiittämättömyytensä! Hän

ei käytännössä arvostanut kuningasta ja Hänen armoaan lainkaan! Hän kohteli kuninkaan anteeksiantoa ikään kuin kuningas olisi velkaa hänelle ja velvollinen tekemään niin joka tapauksessa! Juuri näin monet meistä tekevät nykyään. Pidämme Jumalan anteeksiantoa itsestään selvänä. ”Jumalan armo peittää kaiken. Jumala antaa sinulle anteeksi joka tapauksessa! Ei ehtoja! Elä miten haluat! Ei hätää! Luota vain Hänen hyvyiteensä!” Aivan kuin Jumala olisi kone, joka on velvollinen antamaan anteeksi kaiken, kun me itse emme osoita pienintäkään anteeksiantoa ja kannamme kaunaa jollekin, joka ei ole meille velkaa juuri mitään! Joten, veljet ja sisaret, pankaamme tämä selväksi mielessämme! Jos emme anna anteeksi muille, JUMALA EI ANNA ANTEEKSI meillekään! Kuten juuri luimme:

Matteuksen 18:32-35

” Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niinkuin minäkin sinua armahdin?' Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijan käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa. **Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.**”

Siksi meillä ei ole valinnanvaraa: meidän on annettava anteeksi sydämestämme! Jos emme anna anteeksi, emme saa anteeksi! Se ei ole valinnainen, vaan pakollinen! Vain ne, jotka antavat anteeksi, saavat anteeksi! Kuten Paavali sanoi:

Efesolaisille 4:32

” Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämisisiä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.”

Kolossalaiskirje 3:13

” Käsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.”

Yhteenvetona voidaan siis sanoa, että kun seisomme rukouksessa ja pyydämme Jumalalta anteeksiantoa, tutkikaamme sydämemme ja katsokaamme, onko joku tehnyt meille vääryyttä ja jota emme ole antaneet anteeksi, ja antakaamme heille anteeksi! Pyydetään sitten Jumalalta anteeksi myös itsellemme, kuten Herramme on käskenyt. Hän tekee sen suurella ilolla!

Anastasios Kioulachoglou